

ΤΖΙΜΗΣ ΠΑΝΟΥΣΗΣ

«Με πρίζωσε το παπαδοτσουνάμι!»

«Οχι άλλο μαχαίρι στο κόκαλο!» παρακαλεί ο Τζίμης Πανούσης που επιστρέφει για να μας πει αυτή τη φορά «OLASKATA» και να σατιρίσει τα εκκλησιαστικά σκάνδαλα και την παχυδερμία...

Της **Χάρης Ποντίδα**

Το Εκκλησιαστικό θέλει τον Τζιμάκο του, μας ψιθύριζε αυτές τις ημέρες μια φωνή από το υπερπέραν κι ένα πουλάκι καλό (μπορεί να ήταν και εκείνο που ανέφερε ο Αρχιεπίσκοπος στη συνέντευξή του) μετέφερε τη φωνή στον σωστό παραλήπτη. Και, ω του θαύματος, ο «συμπαγής καλλιτέχνης» είναι – τη σωστή στιγμή – και πάλι ανάμεσα μας για να παρουσιάσει, όπως λέει, «το ελληνικό τσίρκο “OLASKATA”... Τσικνοπέμπτη ξεκινάει το πρόγραμμα, στο ολοκαίνουργιο «Κέντρο Θεαμάτων για ψαγμένους μικροαστούς Luna Dark», επί της Ιεράς Οδού.

Στόχος (και όνειρο ζωής); «Να περιορίσουμε τους παροικούντες την Ιερουσαλήμ στον Πανάθλιο Τάφο τους».

Εμ, 20 χρόνια στους διαδρόμους των δικαστηρίων – πολλές φορές και λόγω των πιο ευαι-

«Δεν σκέφτομαι τίποτα. Δεν φοβάμαι τίποτα. Δεν ελπίζω τίποτα. Είμαι πίθκος», λέει ο Τζίμης Πανούσης που φωτογραφίζεται στην έρημο του ωχαδερφισμού μας ως... Οσάμα

σθτων χριστιανο/εθνοκοφρόνων – έχει το δικαίωμα διά να ομιλεί...

«OLASKATA» το φετινό σας πρόγραμμα. Αλλά, γίνεται πιο τσίρκο και πιο χάλια απ' αυτό που ζούμε σήμερα; Μήπως σας έκλεψαν (ήδη) την παράσταση (και τη δουλειά) οι παπάδες;

Μα, την ίδια δουλειά κάνω με τους παπάδες.

Μόνο που αντί για ράσο φοράω κάτι πιο τολμηρό, σε κολλάν. Αυτοί διαχειρίζονται το μεταφυσικό κι εγώ το παρά φύσιν.

Ζηλεύετε λιγάκι;

Δεν ζηλεύω καθόλου. Ντρέπομαι για λογαριασμούς τους. Μια ζωή με θυμάμαι να φεύγω. Βολοδέρνω μεταξύ του «λάθε βιώσας» των Επικούρειων και του «ζωή και κόντρα» των Κυνικών.

«Μας ζμπρώνουν στον Μεσαίωνα»

Είστε πάνω από 20 χρόνια σ' αυτό τον χώρο. Είναι το ίδιο το κοινό τού '80 με το κοινό τού σή-

μερα;
Το κοινό δεν αλλάζει, είναι ίδιο σε όλες τις δεκαετίες. Οι παροικούντες την

Ιερουσαλήμ αγριεύουν χρόνο με τον χρόνο και μας ζμπρώνουν στον Μεσαίωνα.

Σοκάρεστε μ' αυτά που συμβαίνουν τελευταία;

Δεν σοκάρομαι με αυτά καθαυτά. Με σοκάρει η παχυδερμία και ο ωχαδερφισμός των συμπολιτών μου. Δεν αντέχω άλλο μαχαίρι στο κόκαλο. Έλεος!

Κάποια στιγμή, δεν μπορεί, θα σκεφτήκατε «τώρα ο αγώνας δικαιώνεται».

Δεν σκέφτομαι τίποτα. Δεν φοβάμαι τίποτα. Δεν ελπίζω τίποτα. Είμαι πίθκος.

Πιστεύετε στην κάθαρση;

Πιστεύω εις έναν φαλλόν, σαν τέρας, τετρακέφαλο, ποιππίν ουρανού και γης, ορατών τε πάντων και αοράτων.

Στην ελληνική Δικαιοσύνη;

Δεν έχω καμία απολύτως εμπιστοσύνη στην ταξική δικαιοσύνη της πατρίδας μας.

Πατρίς, θρησκεία και τι άλλο (εκτός από σχιζοφρένεια);

Πατρίς, θρησκεία, οικογένεια: κάτω η χούβλα των δικαστών και των παπάδων.

Καμιά κασετούλα θα έχετε στο πρόγραμμα; Αποκαλύψεις θα γίνουν;

Έχω κασέτα με Κουλουσουά και Χριστόδουλο σε τυφλό ραντεβού.

Τελικά ήταν η επικαιρότητα που σας έβαλε ξανά στην πρίζα;

Το παπαδοτσουνάμι με πρίζωσε. Και οι συνέπειες της μικροαστικής καταστροφής που βιώσαμε. Επιστροφή στις πρίζες.

Ποιο ήταν το καθοριστικό γεγονός;

Δύο είναι τα σημαντικότερα γεγονότα που με κινητοποίησαν: η ιλιγγιώδης αύξηση της παραγωγής όπιοι στο Αφγανιστάν και η καλπάζουσα βία εναντίον των γυναικών που είναι η πρώτη αιτία θανάτου για το ασθενές φύλλο, παγκόσμια.

INFO

Στο «Κέντρο Θεαμάτων Luna Dark» (Ιερά Οδός 30, τηλ. 210-3460.377), «OLASKATA», από αύριο και κάθε Πέμπτη, Παρασκευή, Σάββατο στις 22.30 και Κυριακή στις 21.30.

Μεταμφιέσεις, μασκαράδες και μασκαραλίκια

Του **Σταμάτη Φασουλί**

Μικρός και τέτοιες μέρες με ντύνανε τσολιαδάκι. Απ' το πρωί που ξύπναγα, όρθιος μπροστά στη φουστάνελα, δεν έβλεπα την ώρα και τη στιγμή να ζωστώ το κόκκινο ζωνάρι, να φορέσω το φέσι και να βγω στην πλατεία όπου μετά το μεσημεράκι άρχιζε ο χορός και όλοι πιασμένοι σταυρωτά χέρι χέρι, τένα το τραγουδι:

«Πού να βρω 'γώ, γεια σας παιδιά, πού να βρω 'γώ Βασιλικό;»

... και χορεύαμε έναν χορό που για να θυμηθώ τα βήματά του πρέπει να σηκωθώ να τον χορέψω και δεν με παίρνει, γιατί κοιτάει η Ρού-

λα πάνω απ' το ξεσκονόπανο και έτοιμη είναι να με ξεφωνίσει, να με δει να χορεύω με τις παντόφλες την «τράτα» να κάνει καινούργιο σικώτι η γυναίκα. Ναι «τράτα» τον λέγαμε αυτόν τον χορό στο χωριό μου. Ή όχι; Μήπως το «τράτα» το άκουσα μετά, φοιτητής στο Εθνικό πια, στου Φιλοπάππου στη Δόρα Στράτου, «These is Tsakonikos, these is Trata, Ca ce Tsakonikos, Ca ce Trata», όπου τρέχαμε να βρούμε τις ρίζες μας λες και ήταν μακριά η Σαλαμίνα. Τέλος πάντων. Δεν το σχολιάζω. Όλοι λοιπόν στο χωριό ντυνόμασαν, τα αγόρια τσολιαδάκια και τα κορίτσια Κουλουριώτισσες ή Βασιλίσσες Αμαλίες. Τότε, ίσα που ξεμύτισε και η πρώτη «μαρκισία», νομίζω η Κατινίτσα ήτανε ή κάνω λάθος; (λάθος κάνω, αλλά επίτηδες γιατί εγώ αυτήν ήθελα ντυμένη μαρκισία). Μετά αυτό το «μαρκισία» έγινε πολύ «ih», πολύ το «κάτι άλλο».

Η ενδυμασία αυτή απαριζόταν από μια μακριά φούστα, τριανταφυλλιά ή γαλάζια κατά το πλείστον, γυαλιστερή, με ίδιο ύφασμα μπλούζα, αλλά με πολλούς φραμαλάδες σε μανίκια, μπούστο, ντεκολτέδες και μία (ο κολοφώνας) περούκα – ο Θεός να την κάνει – άσπρη, κάτασπρη, μπαμπάκι σκέτο τη φόραγε το κοριτσάκι σαν μπανταρισμένο κατ' ευθείαν απ' τον Ερυθρό Σταυρό Πρώτων Βοηθειών

Δεν υπήρχε 166 τότε, ούτε ΕΚΑΒ και τέτοιες πολυτέλειες, ένα ξερό Πρώτων Βοηθειών στην 3ης Σεπτεμβρίου κι έξω απ' την πόρτα. Παρ' όλα αυτά, εγώ μέσα μου, πολύ βαθιά ήθελα Ινδιάνος. Είχα δει στον «Θησαυρό» ένα παιδάκι με τα φτερά στο κεφάλι και το τσεκούρι στο χέρι και είχα τρελαθεί το επαρχιωτόπουλο. Και τι δεν έκανα κάθε χρόνο να κοτσάρω το κοκορόφτερο το βαμμένο, δεν το κατάφερα. Αν και ποτέ δεν είναι αργά. Λέω φέτος να μαζευτούμε όλοι αυτοί που θέλαμε να ντυθούμε τη στολή που δεν καταφέραμε και να το κάνουμε επιτέλους το πάρτι που χρόνια ονειρευόμαστε. Η Μανουέλα Βασιλίσσα της νύχτας με γαλανόμαυρα τούλια, το καπέλο το σαν ανάποδο κωνί που στην κορυφή του βγαίνουν τούλια και στο χέρι ένα χρυσό ραβδί να καταλήγει σε ολόχρυσό άστρο. Ναι, Βασιλίσσα της νύ-

χτας, Σταμάτη μου, γιατί μικρή ή λουστράκο με ντύνανε ή περιπτερο ή μπουγάδα. Η Μαρία, κύκνος για να μην πω λίμνη των κύκνων και φανώ υπερβολικός. Το Πακίό, Μέγας Ναπολέων, που όλο βοσκοπούλα το ντύνανε κι αυτό ντρεπόταν και δεν έβγαине στον δρόμο, ο Μάνος (ο Βενιαμίν της παρέας), πανκ με την κόκκινη περικεφαλαία από μαλλί κοκαλωμένο κι όχι που τον μεταμφιέζανε συνέχεια χελωνονιντζάκι το καπμένο....

Ωστόσο, είναι ώρα για πάρτι και μεταμφιέσεις αυτές τις ημέρες των «μεγάλων μασκαράδων»; Είναι καιρός για γλέντι, αυτός, που ο «μέγας ιεροεξεταστής» έμεινε «Μετεξεταστής»;

Ααα... και: «Πού να βρω 'γώ, γεια σας παιδιά, πού να βρω 'γώ Βασιλικό;»